

ISTEN DICSŐSÉGÉNEK LAKOZÁSA

2015. október 11.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Isten dicsőségének a Szelleme árad, és Ő cselekszik, így sok *gyógyulás* lesz ma is. A gyógyulás az első, ami *meggyőzi* az elveszetteket, hogy jó helyre jöttek, mert Jézus nevének hangzatára a betegeknek távoznia kell. Ez az első bizonyíték arra, hogy Jézus él.

Meggyógyulnak a betegek, mert ma nagyon sok gyógyító kenet van jelen. Ezekkel fogunk élni, kézrátétellel fogunk imádkozni értetek, és ti sok mindenből ma is meg fogtok gyógyulni, Isten kegyelméből.

Isten *dicsőségének* kiáradásán időzünk már egy ideje. A tanítások egy ideje már erről szólnak. Ma is így lesz, folytatni fogjuk ezt a gyönyörű témát, hogy mit is jelent Isten dicsőségében élni, mozogni, abban áradni, és hogy Isten hogyan látja ezt? Mi a mi részünk benne, mi az Ő rendelése? Hogyan lehet ebben növekedni?

Mert meghagyta nekünk, hogy *növekedjünk* az Ő dicsőségében. Szintről szintre, hitről hitre, dicsőségről dicsőségre elváltozunk. Ezek a szavak fontosak, amiket Ő ránk hagyott. Ha nagyobb világosságot veszünk az Igéből, akkor jobban fogunk tudni ragyogni ebben a dicsőségben, és abból fogja megismerni a világ, hogy milyen dicsőséges Úr Jézusunk van!

A Bibliában sokat olvasunk Isten dicsőségének a lakozásáról. Ez felkeltette a figyelmemet. Az Ő dicsősége *lakozást keres* magának. Ezt fogjuk ma megnézni, hogy milyen volt az Ő lakozása az *Ószövetség idején*, az átmeneti időszakban, amikor *Jézus a földön járt*, de az Újszövetség még nem kezdődött el, és mi az Ő dicsőségének a lakozása az *Újszövetségben*.

Ezeket az Igéket fogjuk kicsit szemügyre venni, nagyító alá venni, hogy még jobban lássuk ezt. Érdekes azt megjegyezni, hogy a dicsőség milyen sokat forog az Írásokban, az Ó-, és Újszövetségben? Rengeteg helyen találkozunk vele.

Elsőként talán azt említeném meg, hogy az Atyát szokta úgy az Írás nevezni, hogy Ő a **dicsőség Istene**. Tehát a mi mennyei Atyánk a dicsőség Istene, és hivatkoznak rá így a levelekben. A dicsőség Istenének nevezik. Ő a dicsőségnek az Istene.

A Jézusunkat, a mi Urunkat és Megváltónkat nevezi úgy az Írás, hogy Ő a **dicsőség Ura**. Ő mindennek az Ura, a dicsőségnek az Ura. Ő az Ura ennek a dicsőségnek. Ahogy esetleg régi keresztény körökben hallottátok, a Szent Lelket, vagy ahogy mi nevezzük, a Szent Szellemet a **dicsőség Szellemének** nevezi az Írás.

Tehát a *dicsőség kiáradása* mindhármuknak nagyon fontos, és *mindhármuknak része van* benne. Az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek is, mint a dicsőség Istenének, a dicsőség Urának és a dicsőség Szellemének.

Egy a *célkitűzése*, hogy mi ezt a dicsőséget minél jobban *megismerjük*, minél jobban megnyíljon a szemünk rá, miként lehet együttműködni az Ő dicsőségével, és miként lehet kiárasztani erre a világra az Ő dicsőségét. Mert ragyogni szeretnénk.

Azt írja, hogy az egész földet be fogja *tölteni* az Úr dicsősége, és teljes lesz a föld az Úr dicsőségének *ismeretével*. Úgy fogja betölteni a földet, ahogy a folyamok betöltik a tengert. Ez egy gyönyörű kép. Így fogja betölteni a földet Isten dicsőségének az ismerete, és az *általunk* lesz. Miáltalunk, akik egyre jobban megismerjük Őt, a Jézus nevében. Ámen.

Mi is az a dicsőség? Hogyan lehetne a legegyszerűbben megfogalmazni? Elég elvont szóról van szó: dicsőség. Sokan sok mindenre gondolhatnak ilyenkor, hogy miről is beszél a prédikátor. Talán azt engedjétek meg nekem, hogy így fogalmazzam meg, hogy az Ő *jelenlétének* – mert a jelenléte mindenhol ott van, Ő mindenhol jelenlévő Isten – a *legerősebb*, a legsűrűbb, a legsúlyosabb *megnyilvánulási formája*. A különféle módozatok jelentik az Ő dicsőségének a különböző mértékében való megnyilvánulási formáit.

A héber *kavod* szó is támogat minket ebben, mert ez a dicsőség szó a *fontosságot* vagy a *súlyt* jelenti. Amikor súlyossággal jön alá, amikor a jelenlétével szinte *ránk nehezedik*, amikor lehet érezni, hogy az Ő Szelleme alászáll, akkor az Ő dicsősége jön alá, száll alá, és kezd el *ragyogni* rajtunk, és végzi a *munkát*.

Az Ő jelenlétében a dicsőség *megnyilvánul*, egészen addig, hogy olyan mértékekben ránk nehezédhet ez a csodálatos jelenlét, hogy egy ilyen hófehér *sűrű felhő* formájában jelentkezhet az Úr. Erre fogunk Igéket nézni. Van egy ilyen mértékű dicsőség-megnyilvánulása is a Bibliában az Ő dicsőségének. Ne menjünk a dolgok elé, nézzük az Igéket.

Isten Mózesrel köti meg az Ószövetségben azt a bizonyos *kőtáblás szövetséget*, amikor a Tízparancsolatot adja. Mózeset jelöli ki arra, hogy felmenjen a hegyre és megismerkedjen Istennek ezzel a fajta gyönyörűséges jelenlétével, dicsőségével. Ezt a részt elolvasom, hogy belekerüljünk, hogy mit is mond a Biblia erről a dicsőségről, és hogyan volt ez a találkozás.

2MÓZES 24,12–18.

12. És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, amelyeket írtam, hogy azokra megtanítottassanak.

13. Felkele azért Mózes és az ő szolgálója Józsué, és felméne Mózes az Isten hegyére.

14. A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé, Áron és Húr veletek vannak; akinek valami ügye van, őhozzájuk menjen.

15. Amikor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet.

16. És az Úr dicsősége szálla alá a Sínai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózeset a felhő közepéből.

Ez az a *dicsőségfelhő* a legsűrűbb jelenléte Istennek. Néha túl türelmetlenek vagyunk. Nézzük az órát, elmúlt egy óra és már mennék haza az istentiszteletről. Mózes 6 napon át ült, és a 7. napon szólította Isten, hogy gyere közelebb hozzám.

Istennél az időszámítás máshogy van – nem maradunk itt most hat napot, csak jelzem nektek, hogy néha az ember a legnagyobb *áldásokról marad le*, mert siet például egy vasárnap délutáni rendezvényre. Istennél ez az idő múlása és az Ő jelenléte. Minden mást mögé kell helyezni, Ő legyen első helyen. Ott lakozott Isten ebben a *sűrű felhőben*.

2MÓZES 24,12–18.

17. Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan volt az Izrael fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.

Figyeljete, Izrael népének ugyanis lent kellett maradnia a hegy körül, de látták ezt a dicsőséget. Olyan volt a dicsőségének jelensége Izrael szemei előtt, mint az *emésztő tűz* a hegy tetején. Egy óriási fényjelenséggel járt az Ő dicsőségének a megjelenése, mint az emésztő tűz, olyan volt.

Ez az *emésztő tűz*, amikor megjelenik az életünkben, az Ő dicsőségének az intenzív megjelenési formája, az *felemészti* az ellenségeinket. Az egyik nagyon fontos dolog, hogy megismerkedjünk a dicsőségével, mert ebben a sűrű jelenlét dicsőségben a betegségek nem tudnak lakozni. Az ellenség ereje nem képes abban lakozni, mert Isten emésztő tüze, a szerelletes tüze felemészti azt. Egy szempillantásban jönnek a gyógyulások.

Ha Isten dicsősége alászáll, nincs szükség arra, hogy kézzel a kézzel imádkozzunk akkor az emberekért, mert a dicsőség maga *elvégi*, ami az Ő jelenléte. Az Ő jelenlétében nem képes megállni a betegség, *nem képes megállni* a fájdalom.

Hogyha csak ezt a rövid részt hallottad volna, biztos vagyok benne, hogy már akkor szeretnéd jobban megismerni az Ő dicsőségének *erőteljesebb* megjelenési formáit. Az ellenség nem állhat meg. A gonosz nem állhat meg Isten megnyilvánult jelenlétében.

18. És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel volt Mózes a hegyen.

Ő volt az *egyetlen*, aki oda bejutást kapott. Képzeljétek ezt el! Azt írja egy másik helyen, hogy nem evett és nem ivott negyven napig. Az Úr dicsőségével elégedett meg. Könnyű böjtölni, ha valaki bent van egy ilyen dicsőségben. *Nem jut eszébe*, hogy megéhezett volna, vagy szeretne beszélni a barátjával, vagy mi a helyzet otthon, semmi. Az Úr jelenléte betöltötte őt. A sűrű dicsőségbe be tudott menni, és megjelent az Úr.

Ebben a dicsőségben az Úr szól Mózeshez. Nagyon érdekes, amit itt mond: Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat. Istennek miért lenne szüksége bármire is? Amikor minden az övé, a menny, a föld, s minden, ami azon van. Isten mégis azt mondja, hogy ajándékokat szedjél nekem a földről.

2MÓZES 25,1–9.

1. És szóla az Úr Mózeshez, mondván:

2. Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjétek nékem ajándékokat.

Gyűjtsétek ezeket, de csak azoktól, akiknek a szíve mutatja, hogy adjanak. Nézzük meg, hogy miket kér Isten? Mire lenne vajon Istennek szüksége? Mi az, amit én tudok Istennek adni? Ugye, ez így merül föl? Vajon mit tudnék *én adni* Neki?

3. Ez pedig az az ajándék, amit tőlük szedjétek: arany és ezüst és réz.

4. És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonál, meg len fonál, és kecskeszőr.

Uram, miért van neked erre szükséged?

5. És veresre festett kosbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa.

6. Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való aromák, és füstöléshez való fűszerek.

Egyre érdekesebb, miket kell gyűjteni.

2MÓZES 25,1–9.

7. Ónix-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hósenhez.

Itt van a lényeg, miért gyűjtögeti ezt Isten? Miért kell ezeket begyűjteni a néptől?

8. És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam.

Isten *dicsőségének* mindig meg volt az a szíve vágya, hogy *lakozni szeretett volna* az emberrel. Ezeket az ajándékokat azért kéri Isten, mielőtt megjelent a dicsősége, hogy az Ő dicsősége valahol lakozhasson.

Mondja Mózesnek, hogy tegyetek egy gyűjtést a nép között, és ezeket gyűjtsétek össze, és azt követően sorolja is ebben a 25-ös fejezetben, hogy miként kell majd felépíteni ezt a *templomot*. Az első, amit fel kell építeni, el kell készíteni, az a *szövetség ládája* volt. A szövetség ládájában pedig – ami a Szentek Szentjében volt őrizve – ott lakozott Isten dicsősége. *Ott lakozott* az Úr maga az Ő dicsőségével, teljességével.

Az olyan *sűrű jelenlét* volt, hogy oda csak a főpap mehetett be évente egyszer, és csak véráldozattal. Ha valamit elvétett, akkor holtan húzták ki onnan. Nagyon-nagyon szent dolog volt Istennek ebben a sűrű jelenlétében lenni. Hogy mi a *sorrend*? Ha olvasod ezt a fejezetet, Mózesnek be kellett mutatni egy véráldozatot.

Miután ezt a *véráldozatot* bemutatta, és meghintette a *népet*, meghintette az *oltárt* és a *Könyvet*, akkor tudott jönni ez a dicsőség. Nézd meg a sortrendet. Az első volt, hogy véráldozatot kellett bemutatni. Azt követően felhívta a *hegyre*, megmutatta neki a dicsőségét.

Miután a dicsőséget Mózes megismerhette, mondta Isten, hogy ez a dicsőség szeretne lakozni köztetek. Ez a sortrend *nem felcserélhető*. Mai napon is így van. Ha te ezt felismered, hogy a Golgotán *kiontotta* Isten az Ő szent Fiának a drága szent vérért, és ezt *elismered*, akkor tudod *befogadni* az Ő drága Szellemét és a dicsőséget.

Amikor ez a dicsőség elkezd munkálkodni az életedben, akkor egyre jobban észreveszed, hogy benned lakozik, és cselekszik, és ott lakozik, és benned van. Isten lakozása dicsőséges! Az Ő jelenléte hatalmas jeleket és csodákat művel mennyen és földön. A lényeg a 9. vers:

9. Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját.

Készítsétek nekem ezt a *szent hajlékot*, mert onnan fogok *szólni hozzátok*. Az Ő jelenléte hordozza azt a helyet, ahonnan Ő szól. Ez a szövetség *ládának a teteje* volt, a kegyelem fedele, a két kerub között. Egyben kellett kiönteni a ládának a fedelét, színaranyból kellett lennie, és a két kerub, ami oltalmazta Isten jelenlétét.

Azt mondta Isten, hogy innen, erről a helyről szólok hozzátok. Ahol az Ő *dicsősége* lakozik, ott meg fogod *hallani* az Ő szavát. Ott fog tudni szólni hozzád. Milyen fontos, hogy meghalljuk az Ő szavát! Erre *törekedni* kell, hogy az Ő dicsőségében lakozhassunk, hogy Ő lakozhasson mibennünk, és mi Őbenne. Ez egy *lakozást* jelent. Tehát Isten dicsősége lakozást keres. Ez a tanulás ebben a részben, ahol olvastunk.

Tovább lapozunk, a dicsőséget tanulmányozzuk még mindig Mózes 2. könyvében. Mózesnek egy *párbeszéde* van az Úrral, miután az Úr már *kiköltözött* Izrael táborából, mert a táborban *bűnben* éltek.

Isten azt mondta, hogy ha köztük lakozom, *megemésztetem* őket. Helyezzétek el az én sátram a *táboron kívül*. Mózes, oda gyere ki, ha beszéded van velem, és ott beszélek veled, és azután menj vissza a táborba, mert keménynyakú ez a nép.

Nem akarta Isten felemészteni a népet. Ekkor Mózesnek nagyon fontos kívánsága van. Isten megbízza, hogy vidd ki ezt a népet, *vidd át az ígélet földjére*. Mózes azt mondja, hogy ha Te nem jössz mivelünk, akkor ne küldj engem se. Megkéri Mózes Istent, hogy a Te dicsőségedet *mutasd meg* nékem, miután már 40 napot volt ebben a dicsőségben.

Ha egyszer bemegyünk ebbe a dicsőségbe, onnantól kezdve mindig *éhezni* fogjuk azt, és az a fölöttit. Nem tudunk vele betelni, hogy ne akarnánk *még többet*. Mikor megízleljük Istennek ezt a dicsőséges jelenlétét, ölelését, ezt a jóságát, amiben benne van, onnantól kezdve azt a legmélyebb érintést fogjuk keresni, és még jobban is *vágyjuk* Őt.

Ezt jelenti ez a dicsőségről dicsőségre való elváltóság és növekedés. Egyszerűen *vágyakozik* rá a lényünk. Erre vagyunk teremtve, hogy *Őbenne* lakozzunk és *Ő mibennünk*. Erre vagyunk teremtve. Mózes nagyon furcsa dolgot kér az Úrtól.

2MÓZES 33,18–22.

18. És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a Te dicsőségedet.

Mózes már látta az Úr dicsőségét. Bent volt, ott lakozott – előbb olvastuk –, 40 napot töltött ott. Mégis Mózes újra és újra vágyakozik látni ezt a dicsőséget. Ez velünk sincs másként. Egyszer megérinti az Úr a szívünket, akkor vágyjuk azt a percet, és tudjuk, hogy van a fölött is, még annál magasságosabb jelenléte is.

És még jobban szeretnénk oda bemenni, és még jobban szeretnénk azt megtapasztalni. Mózes is így volt ezzel. Mondta, hogy mutasd meg nekem a Te dicsőségedet. Nézzük, mit mond erre Isten:

19. És monda az Úr: Megmutatom minden jóságomat, hogy előtted menjen, és kiáltom előtted az Úr nevé: És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek.

Így válaszol. Amikor a *dicsőséget megismerteti* velünk az Úr, az gyakorlatilag egy másik megfogalmazásban az *Ő összes jóságát kiárasztja* az életünkre. Az összes jóságát! Az *Ő dicsőségében* ott van az *Ő jósága*, a minden jósága.

Meg akarja áldani az életedet, föl akarja emelni a fölé, mint amit el tudsz képzelni, hogy az neked már magasságos. *Ő a fölött akar megáldani!* Megmutatom minden jóságomat, hogy előtted menjen, és kiáltom előtted az Úr nevé. Valaki megy *előtted!* Az az Úr maga!

Azt mondja az Atya, hogy kiáltom előtted az Úr nevé. Megy valaki előttünk, csak *követni* kell, és minden *jósága előttünk* fog menni ebben a dicsőségben. És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek.

20. Arcomat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.

21. És monda az Úr: Ímé, van hely énnálam; állj a kősziklára.

Ez egy *profetikus* mondata itt az Ószövetségnek, odaállítja őt: *Állj a kősziklára!* Odaállítja, hogy állj a kősziklára! Kősziklán van *hely* neked. Tudjuk, hogy a kősziklánk *Jézus Krisztus*, ugye? Jézus Krisztusban van a mi helyünk, és ott tudunk állni, ott tudunk *egyedül megállni*. Mondja Mózesnek, hogy állj a kősziklára!

22. És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok.

Nézd meg, hogy mit mond az Írás? A *kőszikla hasadékába* állítalak téged. Van egy *hely* számunkra, ahol el vagyunk *rejtve*. A kőszikla hasadéka a Jézus Krisztus *megnyitott oldala*

volt, amikor a dárdával a katona megnyitotta az oldalát. A kősziklának a hasadékból *született* a szent Gyülekezet. Onnan tudta előhozni Isten a *Gyülekezetét*, oda vagy te elrejtve, ahonnan a szent vér kifolyt. Onnan a víz és a vér folyt ki, s oda vagy *elrejtve*.

Ha ott tudsz lakozni az Ő dicsőségében, akkor örökkévaló *oltalom* alatt vagy minden gonoszságtól. Mert Isten ott készített neked helyet, a kősziklán. Állj a kősziklára! – mondta. A *kőszikla hasadéka* állítalak téged, és ott elrejtelek téged, és ott nem talál meg az ellenség. Kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok – mondja Isten.

Ez a rész közli velünk, hogy mit is jelent Isten dicsősége. Mózes vágyja ezt a dicsőséget. Azt mondja az Úr, hogy megmutatom a *jóságomat*, és készítek neked *helyet a kősziklán*, és *elrejtelek a kőszikla hasadéka*. Gyönyörű profetikus kép.

Megtudjuk, hogy Istennek *két trónja* van, ha olvassuk az Írásokat. Az egyik trónja a *mennyben* van. Ugye? Mindenek Bírója a trónján, ahonnan az egész világegyetem felett uralkodik. És van egy másik trónja, ez, ami téged jobban érint most. Ez a trónja a *szívedben* van. Ott akar *uralkodni* a te szívedben. Ott csak veled együtt tud uralkodni.

A te szívedben is van egy hely Jézus számára, s hogyha meghívod, hogy *veled uralkodjon* az ellenség minden ereje felett, akkor minden ellenségednek *térdet kell hajtani*, a Jézus nevében. Mert megkoronázod Őt a szívedben. Uram, *foglalj helyet* a szívemben! Ez a te tróntermed itt az életemben, az én szívem. Innen *uralkodj velem!*

Meghívod őt uralkodni az életedbe. Kiejted a Jézus nevét, és az olyan hatékony lesz, hogy nincs név, ami megállna előtte. Mert Jézussal együtt uralkodsz, mert megkoronáztad Őt a szívedben, trónná tetted a szívedet. Ő uralkodik, a Jézus Krisztus. Ő uralkodik mindörökké. Mert Ő egy *lakozásra vágyik*, ahogy olvastuk. Egy lakozásra vágyik.

Az Ószövetségben láttuk, hogy Isten dicsősége a Szentek Szentjébe lakozott, meg kellett ezt építeni Mózesnek. Sátorat kellett építeni, belső sátorat, ami a Szentek Szentje volt, abban a szövetség ládája. És ott, abban a belső *Szentek Szentjében lakozott* Isten dicsősége, Isten jelenléte mindaddig, amíg az Újszövetség el nem jött. Istennek ott kellett lakozni.

Az *Újszövetségben* másként van a lakozás, erről fogok bővebben szólni. Isten ezt a lakozást mennyire vágyja, hogy a dicsőségével ott lakozzék! Bátorítalak, hogy a mai napon imádkozz:

Uralkodj velem Uram, uralkodj a szívem tábláin, uralkodj, mutasd meg minden jóságodat az életemben, mert megkoronáztalak a szívemben. Minden jóságodat az életemben mutasd meg, mert helyet kaptál az életemben, beszélőtallak a szívembe. Trónt állítottam neked, és Te uralkodsz a szívemben. A dicsőséged, ami árad ebből a templomból, az én templomomból, nyelje el a sötétséget, amellyel szembesülnöm kell. A dicsőséged, az emésztő tüzed eméssze föl az ellenséget. Tűzfalakként vegyél körbe engem, Uram. Tűzfal legyél körülöttem, a dicsőséged tűzfala legyen körülöttem és eméssze fel az ellenséget!

Teljesen ilyen módon imádkozzál. Az Úr nagy örömmel fog áradni az életedben. Lukács evangéliumában Jézus tanítása szerint azt olvassuk, ez az az *átmeneti kor* lesz, amikor Jézus a földön járt, de még az *új teremtés nem élt* a földön. Jézus tanítja a tanítványokat, hogy ez az Isten országa, ez az Isten királysága miként jön el hozzánk? Szentírás írja:

LUKÁCS 17,20–21.

20. Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jön el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el.

Ne várjátok, hogy majd a szemetekkel meglátjátok. A *fejünk* olyan, hogy amit látunk, azt azonnal elfogadjuk. Amit nem látunk, azt nem tudjuk feldolgozni, nem tudjuk elhinni. A *szívünk* másként van. Azt mondja Jézus, hogy Isten országa nem úgy fog eljönni, hogy a szemetekkel meglátjátok. Másként lesz ez.

LUKÁCS 17,20–21.

21. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé, az Isten országa tibennetek van.

Isten országáról van szó. Ha az ember elkezd a gondolataiban egy kicsit időzni ezen, akkor földre gyökerezik a lába. Azt mondja Jézus, hogy ímé, az *Isten országa tibennetek van*, el van rejtve bennetek – azt mondja itt Jézus.

Isten országa nem úgy jön el, hogy leszáll az új Jeruzsálem. Majd annak is eljön az ideje, hogy leszáll a földre az új Jeruzsálem, most még nem úgy van – mondja Jézus. Isten országa tibennetek van elrejtve. Ott van bennetek. Lakozást vesz bennetek.

Hogy abból mennyit látunk meg szemmel láthatólag, nagyon nagy része van a mi saját hitéletünknek. Országa tibennetek van, el van rejtve bennetek. Ott belül van. Van egy *szellemi birodalom* bennünk, a szellemi emberünk. Oda van belerejtve Isten országa.

Bárcsak látnánk szemmel, de nem látjuk. Isten úgy rendelte, hogy elrejtette, oda be van rejtve Isten teljes országa. Máté evangéliumában pedig, amikor tanítja a tanítványokat imádkozni, azt mondja:

MÁTÉ 6,13.

6,13/b. Mert tiéd a királyság és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen!

Tanítja imádkozni a tanítványokat. Tehát azt mondja az Úr, hogy ez a *királyság Istené*, és ez a királyság hordozza magában a *hatalmat* és a *dicsőséget*. Mindörökké a tiéd, Uram. Ezt a királyságot elrejtette a szívünkben. Be van építve a szellemünkbe Istennek a teljes királysága, teljes országa, az Ő teljhatalmával és az Ő mindenható dicsőségével. Itt *belül* van mindannyiunkban, akik *befogadtuk* Jézust.

Látjátok, hogy egy másfajta szemléletmód Isten országa? A szellemiekben van ott. Ha Isten országa bennem van, akkor az Ő *teljhatalma* bennem van. Hordozom magamban. És az Ő *túláradó dicsősége* is bennem van, teljességében. Ez ebből következik, Jézus mondta, hogy ímé, Isten országa tibennetek van. Méghozzá egy teljességben lakoznak ezek a szellemünkben. Az Írás tanítja:

JÁNOS 1,14. 16.

14. És az Ige testté lett és lakozék közöttünk és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

Most jön az az *átmenet*, amikor a dicsőség *kiköltözhetett* a Szentek Szentjéből, mert megjelent az Úr Jézus Krisztus, az Ige, aki testté lett. Az Ő megjelenése engedte meg Istennek, hogy *megmutathatta* az Ő dicsőségét Jézus Krisztuson és Jézus Krisztus által.

Azt írja, hogy az *Ige testté lett* és lakozott közöttünk, és mi láttuk ezt a dicsőséget. Láttuk az Ő dicsőségét, mint aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal. Ez a *dicsőség megjelent*. *Kijött* az ószövetségi templomból.

Isten egy lépést tett előre a végcél felé, hogy végül is az a dicsőség *bennünk lakozhasson*. Hozta a Fiát, az egyszülött Fiát, az Igét, aki testté lett, és általa megláthattuk az Ő dicsőségét. Mert az Atya dicsősége ragyog a Jézus Krisztus arcán – írja a Zsidó levélben. *Jézus* az Atya

dicsőségének *hordozója* lett itt a földön. Őbenne lakozott az Istenségnek egész teljessége testileg. Ezt a Kolosse levél írja.

Ha Őbenne lakozik az egész Istenségnek egész teljessége, akkor a teljes dicsősége is Őbenne lakozik. Jézus itt a földön hordozta Isten teljes dicsőségét. Itt a földön. Mit jelent ez? Amikor vakok jöttek Jézushoz, Isten dicsősége megnyitotta a szemüket. Amikor leprások jöttek Jézushoz, akkor Jézus egy érintésével megtisztította őket. Isten dicsősége *nyilvánult meg*.

JÁNOS 1,14. 16.

16. És mindnyájan az Ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemre.

Ő teljes volt a dicsóséggel, és mi az Ő teljességéből veszünk. Hogy mekkora dicsóságban jár az életünk, az attól függ, hogy *mennyi dicsőséget veszünk* magunkhoz abból, ami bennünk van ebben a szellemi birodalomban. Mert ezt el kell venni, ki kell *aknázni*, meg kell ismerni, tudni kell, hogy miként kell járni benne, el kell venni.

Az Ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemre. Az Atya kebelében lakozó Fiú jelentette ki nekünk az Ő dicsőségét. Az Atya kebelén lakozik Jézus, mondja János. Ő jelentette ki ezt a dicsőséget, amiben nekünk ma *járnunk* kell.

A különböző *időkorszakokban* különböző módon lakozott a *dicsőség a földön*. A szentek szentjéből megjelent az Újszövetség kezdetén Jézus Krisztus, és Ő kezdte *hordozni* ezt a dicsőséget. Volt alkalom, hogy Jézus pár tanítványát föl is vitte egy magas hegyre, és ezen a magas hegyen elváltozott. Megjelent az Ő hatalmas dicsőségében nekik. Megjelentette azt a dicsőséget, amiben benne lakozott.

Itt megint egy magas hegyről és egy dicsőség megjelenésről, egy hófehér ködfelhőről, az Ő dicsőségének a legsűrűbb megjelenési formájáról lesz szó. Nagyon tanulságos lesz, ahogy a dicsőséget kutatjuk. Nem maradhat el ez a fejezet. Közben dicséjük az Urat, hogy megengedte, hogy ezeket a fejezeteket olvashatjuk. Ezek különleges fejezetek.

Itt olyan dicsőségről kerül beszámoló és kapunk bepillantást, aminek majd a jövőben leszünk a részesei egy teljes mértékben. A menny van telve az Ő dicsőségével, és abból kapunk egy bepillantást itt.

MÁTÉ 17,1–9.

1. És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvitte őket magukban egy magas hegyre.

Volt három tanítvány, akik Jézushoz legszorosabban *ragaszkodtak*, őket mindig *vitte* magával, és ők hárman eljutottak olyan helyekre, ahova a többi tanítvány már nem jutott. Jézusra különben jellemző, hogy szereti, ha mi törekszünk arra, hogy minél inkább az Ő *közösségébe* és *közelségébe* kerüljünk.

Ez a törekvés fogja hozni azt, hogy meg is adja nekünk. Mindig van *még közelebb* Jézushoz. Őbenne, a helyünkön. Vannak közelebbi és közelebbi helyek a közösségekben. Felvitte a három tanítványt, mert kiváltságosak voltak.

2. És elváltozék előttük, és az Ő orcája ragyogóbb vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a fény.

Ez egy szempillantás volt. Természetfeletti, mennyei dimenziók jöttek ki egy szempillantásban Jézusból. Ő hordozta azt a teljes dicsőséget, Isten dicsőségét a földön.

3. És ímé, megjelenék nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala Ővele.

Ebben a mennyei, természetfeletti dimenzióban megjelentek Mózes és Illés, akik tanácskoztak Vele. Egy másik helyről tudjuk, hogy az Ő halálát jelentették meg Neki.

MÁTÉ 17,1–9.

4. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Itt Péter tanácsot ad Jézusnak, hogy mit kéne tenni, hogy sátrakat kéne építeni. Ez mutatja, hogyha *nem vagyunk* a szellemi dimenzióban, olyan *ostoba* dolgokat tudunk összebeszélni az Úr jelenlétében, mert nem fogjuk meg, miről szól a dolog. Péter itt jobban tette volna, ha nem szólal meg. Majd ott fönt megbocsát nekem, hogy ezt mertem mondani, de így igaz.

5. Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé, szózat lett a felhőből, mondván: ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: Őt hallgassátok.

Őket is befogta ez a dicsőség. Eddig Péter beszélt, most valaki más beszél. Péter, most halkulj el! Őt hallgassátok, a szerelmes Fiút! Ez az én szerelmes Fiam, Őbenne van az én gyönyörűségem. Ő fogja megváltani az emberiséget.

Itt az Ő halála lett megjelente a két küldött által. Őt hallgassátok, mondja Isten. Ez a mai napig így van. *Őrá figyelmezzetek!* Ha akartok abban járni, amit Ő elvégzett, akkor Őrá figyeljete!

Minden mást zárjatok ki, hanyagoljatok el, feledkezzetek el az összes zavarásról, zaklatásról, mindarról, amit láttok! És nem úgy van, ahogy hiszitek, feledkezzetek el róla, és Őrá figyelmezzetek! Akkor fogtok tudni abban járni. Ez örök üzenet. Őt hallgassátok, az Ő Igéjét hallgassátok!

6. És a tanítványok amint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülének.

Ha te ott lettél volna, hasonlóan reagáltál volna szerintem. Ebben a dicsőségben mennyei szózat hallatszott. Úgyhogy az ember kívánja is, hogy bár ott lenne, de ha ott lennénk, akkor bizony mi is így lennénk. Arcra estek és megrémültek.

7. Jézus pedig hozzájuk menván, illeté őket, és monda: Keljete fel, és ne féljete!

Mindig ezzel az üzenettel jön Jézus: *ne féljete!* A természetfeletti birodalomtól nem kell félnünk. Annak az osztályrészei lettünk, részesei lettünk, benne járhatunk. Meg kell tanulnunk benne járni, nem szabad félni.

Ott vannak olyan dolgok, ami el vannak *rejtve* a szemünk elől jelenleg. De egy napon részesei leszünk, mert megnyílnak majd a szellemünk szemei. Látni fogjuk ezeket. Jézus mondja, hogy ne féljete, nincs mitől félnete! El vagytok *rejtve* a kősziklának a *hasadékában*, ahogy kezdtem. Nincs mitől félnete!

8. Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem láttak, hanem csak Jézust egyedül.

Tehát ez egy szempillantás volt. Eltűnt ez a szellemi jelenés, ez a dicsőségfelhő. Senkit sem láttak, csak Jézust egyedül. Eltűnt minden.

9. És mikor a hegyről alájöttek, megparancsolta nekik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el, amit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból.

Nagyon fontos, amit itt Jézus tesz. Megparancsolta nekik, senkinek se mondjátok el, amit láttatok. Nézzük, hogy mit tesz itt hozzá Jézus, hogy miért? Hogy ne reklámozzák az Ő dicsőségét? Vagy miért nem beszélhetnek még róla? Itt van egy nagyon fontos *idővonal*.

Amit Jézus hozzátesz: míg *fel nem támadt* az embernek Fia a halálból. Azt mondja Jézus, amíg ez az időkorszak le nem zárul az én halálommal... Itt lett *megjelentve* a halála: amíg fel nem támad az embernek Fia a halálból, erről a dicsőségről ne beszéljete. Nincs ember, aki feldolgozhatná, és nincs, aki befogadhatná. Addig ne beszéljete róla. De, amikor *feltámadt* a halálból, akkor megparancsolta nekik, hogy *hirdessék* azt.

RÓMA 6,4.

4. Eltemettettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk

Ahhoz, hogy feltámadjunk, először meg kell halni, és mi Krisztussal együtt meghaltunk: „eltemettettünk együtt Ővele a halálba”. A keresztyének nincs már haláltusája, Jézus meghalta a halált, amit neked kellett volna, hogy meghaljál haláltusával. Ő *meghulta érted*, Ő úgy lehelte ki a lelkét, a szellemét, hogy te Őbenne ott jelen voltál.

Isten így tekint ránk: Ővele együtt meghaltunk a kereszten, és el is temettettünk – erről szól itt az Ige. Minden bűnünk, minden betegségünk Őrajta volt. Ha te abba belekeresztelkedtél, ha hiszed, hogy az megtörtént érted, akkor te is *meghaltál Ővele*. Belekeresztelkedtünk az Ő halálába.

Jézus feltámadt a halálból, ez a mi reménységünk! Miképpen *feltámasztatott* Krisztus a halálból – hogyan folytatja? – az Atyának *dicsősége által*... Itt vagyunk a dicsőségnél. Az Atya dicsősége *támasztotta fel Őt* a halálból, és azonképpen mi is *új életben* járjunk.

Erre az új életre kaptál meghívást. Ezt az új életet azért *kaptad*, hogy az Ő dicsősége meg tudjon *nyilvánulni* általad. A dicsőség Szelleme támasztotta fel Jézust a halálból, és azonképpen van a te új életed is. Ezért abban az Ő dicsősége által tudsz járni.

Vagyis *két okból* érdemes ezen az Igén meditatálni és forgatni a szívünkben. Az egyik, hogy tudnunk kell, ezt az *új életet* csak az Ő *dicsősége által* vagyunk képesek *élni* úgy, ahogy Ő szeretné. A másik ok pedig, hogy ezt az új életet *azért éljük*, hogy az Ő dicsősége *megjelenhessék* általunk.

Az Ő dicsőségéről szól ez a vers, a mi új életünk, az új teremtés élete, az *új teremtés*. Ebben a dicsőségben kell élnünk. Ez az Atya akarata, hogy ebben a dicsőségben éljük az új életünket. Áldott legyen a szent neve mindörökké!

Ez olyan Ige, amin lehet örvendezni, és el kell rajta mélyedni. Ez egy hatalmas Ige! Krisztus feltámasztatott a halálból az Atya Isten dicsősége által, és így mi ebben az új életben járunk. Közös munka, a Jézus nevében.

Isten már nem kézzel épített templomokban lakik, kijöttünk az ószövetségből. Az ószövetségben a *sátorban* lakozott, és később a *templomban*, amit Isten meghagyott nekik, hogy hogyan építsék meg. És felépítették, és Isten ott lakozott.

A Cselekedetek 17-ben elmondja nekünk a Szentírás, hogy Isten többé már nem kézzel épített templomokban lakozik. Nem ott lakozik! Hol lakozik? Ott lakozik, ahova eljött Isten királysága, a szívünkben. Mi lettünk Isten dicsőségének a temploma, a királyságának a temploma. Mi lettünk azok!

Erről ad nekünk bizonyítékot az újszövetségi Szentírásnak az apostoli levelek része. Nagyon sokszor megerősíti ezt, hogy Isten dicsősége bennünk lakozik és ez az oltalom a miénk. A Kolosse levél az 1,26–27 versekben ezt a titkot fejti ki. Ez egy titok volt, s el volt rejtve.

KOLOSSE 1,26–27.

26. Tudniillik azt a titkot, mely el volt rejtve ősidők és nemzetségek óta, most pedig kijelentetett az Ő szentjeinek,

Te vajon tudod-e? A kijelentés szívből szívbe történt, Szellemtől szellembé, az *Úr jelentette ki* neked. Vagy tudod, vagy még nem, ha még nem fogtad meg ezt a kijelentést. Mi, akik újjászülettünk, mi már tudjuk, hogy ez így van.

27. Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége:

Nézzük, mi ez a titok, amit Isten *elrejtett* ősidők óta, nemzetségek óta. El van rejtve ez a titok, és benned van *felfedve*: a Krisztus tebenned van, a dicsőségnek ama reménysége. Miért tudsz *reménykedni* abban, hogy ez a *dicsőség megjelenik* az életedben? Azért, mert Krisztus *benned lakozik*. Krisztus benned van – így írja az Ige.

Ezáltal, hogy ezt a titkot megérted, ezáltal a dicsőségnek ama reménysége elkezd áradni, a dicsőség elkezd *áradni* az életeden. Ez Isten akarata, hogy ezt a dicsőséget megismerjük, hogy ez a dicsőség ismert legyen a mi számunkra, és a világ számára. A „hazaköltözésünk” is egy dicsőség! Beköltözünk egy dicsőséges birodalomba, ahol örökkön-örökké az *Úrral leszünk*. Ez egy dicsőséges pillanat. Erre a *dicsőségre lettünk teremtve*. Az Atya dicsősége erre a *lakozásra vágyott* bennünk, és ezt Jézus Krisztus kereszthalála és *feltámadása által* tudta kivitelezni, hogy *benned elrejtse* ezt a dicsőséget és *előhozza* a maga idejében.

RÓMA 9,23.

23. És hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve a dicsőségre alkotott, mit szólhatsz ellene?

Ez Isten akarata, hogy *megismertesse* az Ő dicsőségének gazdagságát. Mi keresztények úgy élünk, hogy reggel felkelünk, este lefekszünk, jön az új hét, újabb gondok. Nem veszünk tudomást arról a dicsőségről, ami bennünk van, és arról az akaratról, ami az Ővé, hogy ezt a dicsőséget megismertesse velünk és a világgal.

Ez így nem jól van, mert így soha nem fogjuk meglátni ezt a dicsőséget! Azt írja az Ige, hogy ez az Atya akarata, hogy megismertesse az Ő dicsőségének gazdagságát. Nézzük meg, hogy kivel akarja megismertetni. Kérdezzük meg, hogy én már ismerem úgy, ahogy ismernem kellene, vagy ahogy az Atya akarja, hogy én megismerjem? Ha nem, akkor még úton vagyunk.

Az „irgalom edényei” mi vagyunk. Tekints magadra: az irgalom edénye vagy, Isten a *dicsőségére alkotott*, és azt akarja, hogy a dicsőségének gazdagságát megismertesse veled. Nem csak a dicsőségét, hanem a dicsőségének a gazdagságát!

Van ebben egy gazdagság, hogy még mindig van benne valami, amit nem ismertél addig. Az Ő *dicsősége kimeríthetetlen!* Kimeríthetetlen! Ameddig gyönyörködtél benne eddig, holnap még hoz valamit, amiben megint tudsz gyönyörködni. Mondd velem együtt: *kimeríthetetlen az Ő dicsőségének a gazdagsága!*

A dicsőségének gazdagságát akarja megismertetni veled. Ez az Ő akarata, nem az enyém. Én csak prédikálom, de ha te megérted és a szívedre veszed, s komolyan gondolod, hogy ezt Isten mondja neked, akkor elkezd működni az életedben. Az Ő akarata, hogy ezt megismertesse veled. Ennél nincs szebb, hogy ezt Ő akarja. Ezt *nem kértük* Tőle.

Mózes kérte: Uram, mutasd meg a dicsőségedet! Nekünk meg *odaadatott* ez az új teremtésben. Ő akarja *megismertetni* velünk ezt a *gazdagságot*, és minket az irgalom edényeinek nevez.

Velünk az Isten eleve irgalmat gyakorolt, és *megkegyelmezett* nekünk. Ő *nem tartja számon* a bűneinket, nem kérdi a vétkeinket, az *egészet eltörölte*, és kiöntötte az irgalmát és a dicsőségét. Eleve erre rendelte az Úr ezeket az edényeket.

Ez egy dicsőséges dolog, hogy benne tudjunk járni, hogy ebben tudjunk járni. Filemonnál van egy nagyon fontos kijelentés. Azt imádkozza ott az apostol, hogy a te *hitedben* való közösség *hathatós* legyen.

FILEMON 6.

6. Hogy a te hitedben való közösség hathatós legyen a Krisztus ügyében, minden benned lévő jónak megismerése által.

Hathatós-e a mi hitünk? Tudunk-e szólni az ellenségnek, hogyha kikéri a testvéreinket, vagy a mi életünkben egy helyzetet? Hathatós-e a hited a helyzetekben? Vizsgáld meg az életedet! Azt mondja, hogy legyen hathatós a te hited.

Ez mi által jön elő? A benned levő jónak a megismerése által. Vagyis azt a dicsőséget, amiről beszéltünk, hogy benned lakozik, *ismered-e* már? Az Atya meg akarja ismertetni veled, ezt olvastuk. Ő akarja veled megismertetni.

Te ismered-e már? Ha megismered, akkor *hathatós* lesz a közösség a hitedben. Minden benned lévő *jónak* megismerése... Milyen jók lakoznak bennünk? Ott lakozik bennünk Isten *örök élete*, ott lakozik bennünk Isten *szeretete*, ott lakozik bennünk Isten *békessége*, ott lakozik bennünk Isten *dicsősége*.

Van-e közösségünk ezekkel? Tudjuk-e ezeket megélni? Járunk-e ezekben? Hathatós-e ezáltal a mi hitünk közössége? Mert ezt akarja az Úr, hogy megismertesse velünk ezt a dicsőség-gazdagságát. *Csatlakozz* az Atya akaratához, dicsőségben fogsz tudni járni, megváltozik az életed teljességgel.

A szellemi „vízen járás” valóságos lehet az életedben. Minden akadály felett, minden nehézség felett, minden szörnyű helyzet felett képes vagy felemelkedni és afölött járni a dicsőségben. Ez így igaz, az Ige írja. Látjuk tehát, hogy Istennek ez az akarata, hogy elrejtette ezt a dicsőséget bennünk, Ő akarja, hogy megismerjük, és általa abban járjunk.

Az Aggeusban olvassuk, hogy *összehasonlítja* a két dicsőséget, az ószövetségi dicsőséget és az újszövetségit.

AGGEUS 2,9.

9. Nagyobb léssen e második háznak dicsősége az elsónél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet és bőséget, azt mondja a Seregeknek Ura.

Mondjad velem: nagyobb léssen! *Nagyobb lesz!* A nagyobb mit jelent? Magasabb, szélesebb, ragyogóbb, csillogóbb. Minden tekintetben nagyobb lesz. Mit szólsz ehhez? Ez megint Isten akarata. Ő azt akarja, hogy ebben a *nagyobb dicsőségben* járjunk.

Jézus mondja, hogy *nagyobbakat* is cselekszik azoknál, aki bennem hisz? Mondja! Ebben a nagyobban kell *járnunk*, elvárja tőlünk. Békességben fogsz járni, nem lesznek zaklatások, nem lesznek háborgatások.

E helyen, ebben a nagy dicsőségben adok neked békességet. Békességet az otthonod felett, békességet a hajlékod felett, békességet minden gondolatod felett. Nem lesz háborgás az életeden. Ezt kínálja nekünk Isten, ebben a nagyobb dicsőségben.

Azt mondja az Úr, hogy betölti a dicsősége az egész földet és teljes lesz a föld az Ő dicsőségének az ismeretével. Ismerkednünk kell vele. Először magunknak, hogy ki tudjuk jelenteni a másoknak.

Hajlandóságot kell mutatni! Uram, a Te dicsőségedet mutatom az életemben! Jelentsd ki ezt a dicsőséget nekem! Ez az Ő dicsősége bennünk *elrejtve*, az Ő királysága, az Ő országa, ami hatalommal teljes, dicsőséggel teljes.

Jelentsd ki, Uram, nekem, hogy én *megismerhessem*, és utána *megismertessem* másokkal. Ez a mi utunk a dicsőségben. Hogyan megy az, hogy betölti az Úr dicsősége a földet? Pontosan úgy, ahogy *Noé napjaiban* az özönvíz betöltötte a földet.

Olvasod az 1Mózes 7-ben, a 11-es vers írja, hogy a *föld mélységei* felfakadtak és az *egek csatornái* is megszakadtak. Isten két helyről hozta elő a vizet. A föld mélyéből is, ami elöntötte a földet, negyvennapos özönvíz után betöltötte, és az egek csatornáiból is.

Ugyanez van a mostani *kiáradásban is*. Mi vagyunk azok, akikben *elrejtette* már ezt a dicsőségét, vagyis ezt a dicsőséget előhossa az emberek *szívének a mélységeiből*. A mélységekből hozza elő ezt a dicsőséget, ahogy te imádkozol nyelveken. Ahogy te szólsz az Ő dicsőségét, ahogy *szólsz* az Igéjét, ez a dicsőség elkezd *áradni*, jön elő a mélységekből.

A *szíved mélységeiből* jön elő a dicsőség. Te fogod tudni *előhozni* ezt a világnak, ahogy az Úrral együttműködsz. Meg fogja szakasztani az egek csatornáit, *alászáll* és így fogja beborítani a teljes dicsősége a földet.

Nincs olyan város, ahol nem lesznek üdvözültek, akármennyire ijesztget az ellenség, hogy ebben a városban ez történt, ott meg az történt. Isten minden városból, minden népből, minden nemzetből, minden fajból vesz magának üdvözülteket azért, hogy te ezt a dicsőséget kiárasztod magadból. Neked kell azt kiárasztani.

A másik kérdés, hogyan ismerné meg Jézust, ha te nem hordoznád magadban ezt a dicsőséget, és nem tudod előhozni az ő számára? Részed van ebben, *munkatársa* vagy ennek a dicsőségnek.

Egy *dicsőség-invázió* jön a földre, mert ahogy egyre többen vannak az újjászületettek a Krisztus Testében, az ördög naponta veszteségekkel zárja a napot. Naponta ezrek, tízezrek, százezrek üdvözülnek, s az ördög veszít a királyságából.

Azok a *tervei*, amiket készített, hogy majd azokon keresztül végrehajtja, azok naponta *semmisülnek* meg, eltörlődnek. Állandóan új terveket kell készítenie. Képzeld el, milyen *vesztő* pozícióban van!

Közben árad a dicsőség, és ahogy árad a dicsőség a földre, ő ezalatt szorul vissza. A pokol kapujáig kell mennie. A *világosság elnyeli* a sötétség erejét, felemésztíti őt, megemésztíti őt, vesztő pozícióban van. *Ne magasztald* az ördögöt állandóan, mit tett veled, hova juttatott! Te juttasd őt vissza a pokolba!

Megvan rá ez a *képesség*, mert a dicsőség *árad belőled* és jön elő, a föld mélyének a *forrásait* megfakasztja Isten. Ezek mi vagyunk, az új teremtés. El van rejtve bennünk Isten országa, és az ki kell, hogy áradjon. Így jön ez a dicsőség-invázió az életedre és a földre. Így lesz ismertté a Krisztus, ebből a dicsőségből.

Ma már a dicsőség nem a Szentek Szentjében lakozik, az ószövetségi sátorból kijött ez a dicsőség és *benned lakozik*. Lakozást vett benned. Íme, Isten királysága nem szemmel láthatóan jön el, Isten királysága és dicsősége tibennetek van – mondja Jézus. Tudsz-e ennek örülni? Ha igen, akkor hitted el, hogy így van. Benned lakozik ez a dicsőség!

Azt írja az Ige, ahhoz, hogy ebben a dicsőségben *járhassunk*, szükséges valami. Tudod ez micsoda? Azt írja, hogy az Istennek *titkon való bölcsessége*, az hozza nekünk, ez az elrejtett bölcsesség, írja az 1Korinthus 2,7. Ezt az elrejtett bölcsességet, ahogy szóljuk...

Ezt a bölcsességet az idők kezdete óta *elrendelte* Isten a mi dicsőségünkre azért, hogy ebben a dicsőségben járjunk. Van egy *elrejtett bölcsesség*, a világ nem látja, hogy miként van az a bölcsesség, hogy ez a dicsőség előjölessen, hogyan kell vele együttműködni, mit kell tenni, miként kell tenni, hogyan vannak az Isten útjai, az a keskeny ösvény, amit kiszélesít Isten a lábaid alatt.

Nincs megszorítva a járásod csak azért, mert keskeny ösvényen vagy. *Kiszélesíti* alattad a lépteidet, kiszélesíti a sátradat, a lakhelyedet, a lehetőségeidet, a látásodat. Ha nem engednek be egy városba minket, veszünk ott egy imaházat! Jézus Krisztus tervei afölött vannak, mint te azt gondolnád, vagy elképzelnéd. Megadja rá az *anyagi forrásokat*, Ő a bőség Istene.

Nézd meg, hogy ezek az idők jönnek majd! Felajánlásokat kapunk imaházakra, polgármesterek keresnek meg minket, mivel nincs pap a községben, nincs szolgálat, nem jönnénk-e és tartanánk istentiszteletet? Még a helyünk is megvan.

Ez az a bölcsesség, amit előbb ki kell *imádkozni*, és akkor jön elő. Ez nem ember által van. Azt mondja az Ige, hogy Istennek ezt a titkon való bölcsességét szóljuk. Hogyan szóljuk ezt az elrejtett bölcsességet?

Az elrejtett bölcsességet lehet szólni a nagymama bölcsességéből? Nem! Amit tőle tanultál, lehet, hogy mondott egy-két bölcseset is, de az embernek a vélekedése, a látása, a hagyományok nem ide való dolgok. Ezeket félre kell tenni, Isten valami *újat fog hozni*.

Valami nagyon újat fog hozni, *mennyeit fog hozni*. Ezt az idők kezdete óta elrendelte Isten a mi dicsőségünkre, hogy ezt szóljuk. Hogyan lehet ezt szólni? A dicsőség új lakozást vett, előjött az *új teremtés*, előjött az *új nyelv*. Új nyelveken szólsz, csak így megy. Akkor jönnek elő az újak. Előhozom az ót és az újat – mondja Isten.

Vannak új dolgok, amikbe be kell mennünk. Új *dicsőség-kiáradások* lesznek, hatalmas *dicsőség-invázió* jön a földre! Meg van *prófétálva*, hogy Isten dicsőségének ismeretével teljes lesz a föld, úgyhogy a jelenlegi szorongató körülményeidet ne tekintsd meghatározónak!

Ez a lényeg: *ne tekintsd* meghatározónak, hogyha ez így van most és ez téged így szorongat, akkor ebből nincs kiút – ez hazugság. Az az *igazság*, ami meg van írva! Annak úgy kell lenni, a te *hiteddel* tudod rákényszeríteni a helyzetekre. Ennek így kell lenni, ahogy meg van írva.

Ennek a dicsőségnek *áradnia* kell. Ennek a dicsőségnek *ismertté* kell lennie a világ előtt. Az Úr *munkatársa* vagyok ebben, és az Úr munkálja ezt az életemben. Akkor kijelentheted,

hogy Uram, nincs hozzád hasonló. Ezt csak Te tudod munkálni, csak Te tudod előhozni az életemben, nincs hozzád hasonló.

Bátran mondd Neki minden nap! Biztasd Őt ebben, hogy te hiszel benne! Nem a körülményeimnek hiszek, nem a korlátozó, szorító körülményeimnek hiszek, nem a helyzeteknek, nem az orvosi zárójelentésnek hiszek.

A fejem azonnal elhiszi, meg érzem is, hogy úgy van, ahogy az orvos mondja, de itt *belül* valami *más* van. Ott beljebb, ahova el van helyezve ez a dicsőség, ahol van ez a királyság, onnan valami mást beszélnek. Azt kell *meghallani*, és azzal kell meg tanulni együttműködni, és akkor tud előtörni a föld mélységéből ez a dicsőség, a szíved mélységéből. Annak elő kell jönnie!

Naponta szólj hozzá: *Dicsőség, lépj elő és munkálkodj! Isten dicsősége, bennem lakozol, lépj elő és munkálkodj! Istennek az elrendelése és az Ő akarata legyen meg!*

Nem hiába mondta Jézus, hogy így imádkozzatok: Legyen meg a Te akaratod, Atyám! Az Ő akarata olyan csodálatos, olyan tökéletes. Legyen meg a Te akaratod, miként a mennyben, úgy a földön is! Sehogy máshogy nem lehet! Ahogy a mennyben el van rendelve, úgy legyen a földön, minden mást megtiltok!

Ez az, amikor *uralkodsz* a szíved trónjáról és tud *áradni* a dicsőség, és semmi *másra nem* tekintesz. Az, hogy mit mond a másik, kit érdekel? A Bibliában le van írva, mit mond a másik? Nincs ott! Nem érdekes. Az, amit az Úr mond, az az érdekes, az számít, az áll meg egyedül. Akkor fogunk tudni ebben a dicsőségben járni. Ez növekvő dicsőség, ahogy ezt szemléljük. Nem elég rápillantani.

Az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemléljük. A *szemlélés* azt jelenti, hogy *állandóan* rajta van a *szemed*. Nem csak rápillantok, hogy hú, tényleg ezt írta, jaj de jó, s megyek tovább. Úgy nem lesz belőle semmi. Szemlélni kell! Állandóan rajta van a szemed. Semmi más nem számít, akármit látok, akármit érzek, akármit mondtak nekem, az nem áll meg az Ige tükrében.

Szemlélem ezt a dicsőséget, ahogy ezt szemlélem, úgy változok el dicsőségről dicsőségre. Úgy, ahogy *szemléljük* ezt a gyönyörű dicsőséget, úgy *változunk el*. A szemed előtt legyen mindig, a szádban legyen, a szívedben legyen! Forgasd, meditálj rajta, gondolkodj rajta, mélyedj el benne! Menj be az imaszobádba egy igevers elé, abból elő fog jönni ez a dicsőség!

A szíved mélyéről kell *előjönnie*, ott van elrejtve ez a királyság. El van rejtve. Minden ijesztés és minden akadályozó körülmény felett Jézus *Krisztus az Úr*. Ezt jelentsd ki mindig bátran: *Jézus, Úrrá tettelek e felett, most áradhat a dicsőséged! Jézus, Úrrá tettelek e felett, megkoronáztalak, Te uralkodsz a szívemben!*

És akkor máris árad a dicsősége. Szemmel láthatólag jön-e? Nem! Először semmit nem fogsz látni. De a keresztyén *nem látásban* jár. Így van írva? Ez a titka. Jelentsd ki: *Uram, Te vagy az Úr e felett, Úr Jézus, megkoronáztalak!* Jelentsd ki a betegséged nevét, vagy a helyzetet, azt a körülményt!

Megkoronáztalak e felett Úr Jézus, Te vagy az Úr, csak a *Te akaratod* történhet, minden mást megtiltottam, a Jézus nevében. Ebben a pillanatban, hogy *uralkodtál vele*, kezd *áradni* a dicsőség. Előbb-utóbb *meg fogod látni*, de ha nem egy szempillantásban és nem elsöre, akkor nem fogsz elkeseredni, ez a titka a *hitben járásnak*.

Azt mondta Jézus: *Nem mondtam-é néked, ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?* Ki kell tartani, ez a *kulcsa*. Adjunk hálát, hogy megtanít minket az Úr erre, hogy dicsőségről dicsőségre elváltozunk, hogy ebben járunk, hogy Neki hálákat adhatunk, hogy Neki dicsőséget adhatunk, hogy semmi el nem bátortalanít minket, mert nem vagyunk hajlandóak a körülményekre tekinteni.

Nem bátortalanít el minket semmi sem az Úr dolgaitól. Semmi! Ezt jegyezd meg! Ez a *kulcsa* a győzelemnek, hogy *kitartasz* mindvégig. Ha te föladsz, akkor nem mész be a győzelembe. Ki kell tartani *mindvégig*, amíg meg nem látod azt, amiben hiszel. Ámen.

Erősek vagyunk az Úrban és az Ő hatalmas erejében! Uralkodom a halál felett, uralkodom a betegség felett, uralkodom a gonosz minden terve felett! Uralkodom a szegénység felett, uralkodom a munkanélküliség felett, uralkodom minden meg nem oldott probléma felett, a Jézus dicsőségével, örökkön-örökké. Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.